

vistnok var uden Sidestykke i hele Europa. Ikke desto mindre ser man af Regeringens Redegørelse til den danske Rigsdag, den Redegørelse, som fulgte med Konventionen, at man fra preussisk Side virkelig har stillet en bestemt Betingelse til den danske Regering for at gaa ind paa Konventionen, nemlig, at denne skulde indledes med den Erklæring, der nu findes i Spidsen for dens § 1, og som gaar ud paa at fastslaa den Kendsgerning, at Grænsen mellem Danmark og Preussen er bleven fastsat ved Wienerfreden af 30. Oktober 1864 og ved de Dispositioner, som Kongen af Preussen og Kejseren af Østrig have truffet i Medfør af denne Traktat. I Regeringens Redegørelse hedder det ganske utilsløret, at denne Bestemmelse er kommen ind i Traktaten, ikke for at konstatere Grænsen — hvad der jo ogsaa var fuldkommen overflødig —, men for at konstatere Preussens Hjemmel til at besidde de afstaaede Hertugdømmer; det var Hensigten.

Her synes jeg, det maa siges, at det er en Ydmygelse, der er beredt den danske Regering og Danmark ved denne Indledning til Konventionen. Ydmygelsen bestaar deri, at det forlanges af os, at vi skulle underskrive Wienerfreden en Gang til efter 43 Aars Forløb, som om det ikke var nok, at vi havde underskrevet den een Gang, og den Gang blev den dog underskrevet med vort Hjerteblod. Det er, som om vor Færd i de 43 Aar har været af den Beskaffenhed, at der kunde kastes Skygge paa os for ikke at have opfyldt de Forpligtelser, vi den Gang havde paataget os, og at der derfor kunde være Anledning til at tage en ny Underskrift paa, at vi vilde gøre det for Fremtiden. Dette, at kræve en fornyet Underskrift i saadanne Forhold, hører dog ellers til de Ting, der ikke finde Sted mellem loyale Kontrahenter, og det er derfor neppe for meget sagt, at det er en meget alvorlig Ydmygelse, der dermed er tilføjet Regeringen og det danske Folk, især da der ikke kan være nogen som helst Tvivl om, hvad Hensigten har været fra Preussens Side med at faa denne Bestemmelse ind. Hensigten har været den at nedslaa Haabet hos den danske Befolkning i Nord-slesvig om, at den Uret nogen Sinde skulde blive gjort god igen, som blev tilføjet den ved Wienerfreden, nedslaa det ved at hen-

vise til, at nu havde den danske Regering og det danske Folk selv opgivet hvert Haab derom.

Men foruden denne Ydmygelse, vi saaledes have maattet døje ved Januar-Konventionen, forekommer det mig, at vi ogsaa have paataget os en ikke ringe Risiko for Fremtiden ved den Forpligtelse, Regeringen i Indledningen til Konventionen har paataget sig til, som det hedder, indenfor Rammen af Landets Love paa enhver Maade at virke hen til at fjerne den Foruroligelse, der bestaar i visse Befolkningkredse. Jeg ser helt bort fra det affekterte Sprog, hvori Sætningen er udtrykt, og ser paa selve Forpligtelsens Natur. Forpligtelsen er ganske vist gensidig, for saa vidt som den preussiske Regering har paataget sig akkurat en tilsvarende overfor os. Men hvor det er en meget stor og en meget lille Stat, der indgaa saadanne Forpligtelser overfor hinanden, er det en given Ting, at den lille Stat vil være meget ugunstigere stillet end den store. Denne Forpligtelse giver jo nemlig den store Magt et Paaskud til at blande sig ind i den lille Magts indre Anliggender, til at føre et Slags Tilsyn med, at vi ogsaa herhjemme opfylde denne Forpligtelse til indenfor Rammen af vort Lands Love at arbejde hen til denne fuldstændige Beroligelse, medens den store Stat naturligvis vel skal vide at værgе sig mod, at den lille Stat blander sig ind i dens Forhold. Paa den Maade er det en meget skæbnsvanger Forpligtelse for en lille Stat at paatage sig overfor en stor, og det kan gøre det meget vanskeligt under visse Forhold for os at forblive Herrer i vort eget Hus. Man kan jo tænke sig, at der fra tysk Side i Henhold til denne Bestemmelse i Konventionen bliver gjort Forsøg paa at betegne enhver lovlig Sympatitilkendegivelse, som finder Sted herhjemme for den danske Nationalitet i Sønderjylland, som skikket til at virke foruroligende og altsaa som noget, der er i Strid med Konventionens Aand og Forudsætninger.

Saaledes maa det vistnok siges, at Januar-Konventionen i Virkeligheden er dyrekøbt fra dansk Side, og det er kun den Medfølelse, som man maa have med de fortvivlede Tilstande, under hvilke den danske Befolkning i Nord-slesvig har levet, og den Tilfredshed, som det